

สืบสานศาสตร์พระราชา

ตามรอยเท้า

พ่อ

บ้านไร่ Nak Nuek

ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๒ ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๖๐ - เดือนมกราคม ๒๕๖๑
นิตยสารภาพข่าวทักษิณ สำนักกิจกรรมความมั่นคงภายใน
กรมการปกครอง ISSN ๐๑๒๐ - ๓๐๘

บ้านเราสงบสุข

เดือนธันวาคม เป็นเดือนสุดท้ายของปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ในเดือนนี้ ถือเป็นเดือนที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อปวงชนชาวไทยด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ที่พระราชทานต่อประเทศชาติและประชาชนมาตลอด ๗๐ ปี แห่งการครองราชย์ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงมีพระราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้กำหนดให้วันที่ ๕ ธันวาคมของทุกปี เป็นวันสำคัญของชาติไทย วารสารบ้านเราสงบสุขฉบับนี้จึงขอนำเสนอองค์ความรู้แขนงหนึ่งใน “ศาสตร์พระราชา” ซึ่งเป็นศาสตร์แห่งแผ่นดิน ในแง่มุมของการพัฒนา เพื่อเสริมความมั่นคงเพื่อเป็นรากฐาน ในการขับเคลื่อนงานในพื้นที่ของฝ่ายปกครอง นอกจากนี้ สืบเนื่องจากฉบับที่แล้วก็ได้นำเสนอ เครื่องมือต่างๆที่สามารถใช้เปลี่ยนแปลงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในสังคมไปบ้างแล้ว ฉบับนี้จะกล่าวถึงอีกเครื่องมือหนึ่ง คือ “การเป็นคนกลาง” เพื่อให้พวกเราชาวปกครองได้นำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์เหมาะสมกับบริบทและสถานการณ์ต่อไป

ในวาระส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ กระผมขออวยพรให้ทุกท่าน จะมีแต่ความสุข ความเจริญ ประสบพบแต่สิ่งดี ๆ เข้ามาในชีวิต แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้า สวัสดีครับ

นายอุดมเวต ราษฎร์นุ้ย
ผู้อำนวยการสำนักกิจการความมั่นคงภายใน
บรรณาธิการ

ข่าวประชาสัมพันธ์
สำนักกิจการความมั่นคงภายใน

7.

เครื่องมือการแปลงเปลี่ยนความขัดแย้ง
การเป็นคนกลาง

ชยพล อัครจิรากุล
เรียบเรียง

5.

6.

CONTENT

3.

บทความพิเศษ

ศาสตร์พระราชา

กับการพัฒนาเพื่อเสริมความมั่นคง

4.

กชนัท พัฒนาวิชัย

เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการพิเศษ

วารสารบ้านเราสงบสุข

นิตยสารภาพข่าวทักษิณ

ประธานกรรมการอำนวยการ อาทิตย์ บุญญะโสภิต

รองประธานกรรมการอำนวยการ

ศักดิ์ชัย แดงฮ่อ, ชำนาญวิทย์ เตรีตน์, นิวัฒน์ รุ่งสาคร

เลขานุการคณะกรรมการอำนวยการ

อุดมเชต ราษฎร์นุ้ย

หัวหน้าสำนักงาน

ศักดิ์ชัย แดงฮ่อ

รองหัวหน้าสำนักงานและบรรณาธิการ

อุดมเชต ราษฎร์นุ้ย

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

จักรเรศ พิทยาคม

ผู้จัดการ

จักรเรศ พิทยาคม

เลขานุการบรรณาธิการ

ฐวัฒน์ ช่วยชูวงษ์

กองบรรณาธิการ

จักรเรศ พิทยาคม, กชนัท พัฒนาวิชัย, ฐวัฒน์ ช่วยชูวงษ์,
ชมพิชา ชาญกุล, บัณฑิต สุนทรสมบัติ, ตรีเพชร ปุณยวรารักษ์,
พัฒนชีตา นำพลสุสันต์, ปริญญา เทียนทรัพย์,
สายสิทธิ์ จิงจรัสทรัพย์, อติพงษ์ ไชยกุล, พุทธิพงษ์ ศัตรูพินาศ,
จ.อ.สุมาศ ธรรมสาร, เจตน์พงศ์ โชคสวัสดิ์วรกุล, พงษ์พัทธ์ สีนราย,
ธัญญพัทธ์ สมบูรณ์ผล, สันติภาพ คุณศิริวัฒนา

กองจัดการ

รัชกรณ รัชตวัฒน์กุล, ปริญญา เทียนทรัพย์, อติพงษ์ ไชยกุล,
สุดาวลัย ฉัตรสุวรรณอิง, พิชัย นัทธิ, กาญจนา มาตวิจิตร,
สุตารัตน์ แก่นเพชร, ขวัญใจ จินสุข, ปรีชา บุญเกื้อ, วัลลภ สายสร้อย,
ธัญญพัทธ์ สมบูรณ์ผล, สันติภาพ คุณศิริวัฒนา

สำนักงาน

กองบรรณาธิการวารสารบ้านเราสงบสุข

สำนักกิจการความมั่นคงภายใน กรมการปกครอง

กระทรวงมหาดไทย ถนนอัษฎางค์ แขวงวัดราชบพิธ

เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๒๖ ๐๕๓๓ โทรสาร ๐ ๒๒๒๒ ๘๘๖๐

E-mail : myhomepeace@hotmail.com

พิมพ์ที่

สภายืดออฟอาร์ต เลขที่ ๑๗ แขวงหนองแขม

เขตหนองแขม กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐ จำนวน ๑,๐๕๐ ฉบับ

ศาสตร์พระราชากับ การพัฒนาเพื่อเสริมความมั่นคง

กษัตริย์ พัฒนวิชัย

เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการพิเศษ

กลุ่มงานกิจการชายแดน ส่วนกิจการชายแดนและผู้อพยพ

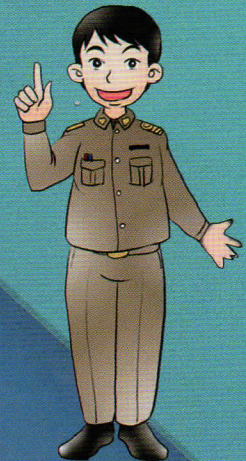
“ศาสตร์พระราชา”

เป็นคำที่ได้รับการเอ่ยถึงอย่างกว้างขวางในปัจจุบันเป็นศาสตร์ของแผ่นดินที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ทรงได้ศึกษารวบรวมประสบการณ์จากการทรงทดลองปฏิบัติ โดยพระองค์เองมาตลอดระยะเวลาทรงครองราชย์ ๗๐ ปี อันเป็นคุณูปการต่อประเทศชาติเสมอมา

บทความนี้จะขอนำเสนอศาสตร์พระราชาทันทีในส่วนของนิยามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเพื่อเสริมความมั่นคง อันเป็นหัวใจและเป็นรากฐานของการพัฒนาที่สำคัญในระยะต่อจากนี้

ศาสตร์พระราชาคืออะไร?

ในรายงานของคณะกรรมการขับเคลื่อนสืบสานศาสตร์พระราชา สภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศได้ให้นิยามของ **“ศาสตร์พระราชา”** ไว้ว่า “บรรดาองค์ความรู้และภูมิปัญญาของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ที่ได้พระราชทานผ่านวิธีการต่าง ๆ ด้วยความมุ่งหมายที่จะพัฒนาป้องกันหรือแก้ไขปัญหาเพื่อประโยชน์สุขแก่พสกนิกรและส่งผลถึงมนุษยชาติทั้งปวงให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมั่นคงสันติสุขและยั่งยืน” ซึ่งมีองค์ประกอบของแนวทางการเรียนรู้ศาสตร์พระราชาดังนี้

แนวพระราชดำริการพัฒนาเพื่อความมั่นคงและศาสตร์พระราชา

สำหรับด้านความมั่นคงนั้นได้มีการนำเอา “ศาสตร์พระราชา” มาประยุกต์ใช้เพื่อกำหนดในยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ซึ่งยุทธศาสตร์หนึ่งที่ได้นำศาสตร์พระราชามาปรับใช้คือ (ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนาเพื่อเสริมความมั่นคงของชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) โดยประเด็นหนึ่งในยุทธศาสตร์ฯ มุ่งหมายให้มีการสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องศาสตร์พระราชาย่างถูกต้องตั้งแต่ระดับนโยบายเพื่อให้หน่วยงานระดับปฏิบัติสามารถนำไปขยายผลให้เกิดความสอดคล้องกับภูมิสังคมในพื้นที่เป้าหมาย นำไปสู่การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนาเพื่อเสริมความมั่นคงของชาติได้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งคณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ดังกล่าวได้มุ่งเน้นการนำแนวพระราชดำริการพัฒนาเพื่อความมั่นคงมาเป็นกรอบสำคัญในการดำเนินงานสามารถยกตัวอย่างแนวพระราชดำริที่สำคัญ ดังนี้

“...การพัฒนาเพื่อความมั่นคงนั้นก็คือ เราทำให้ประชาชนอยู่ดีกินดีมีความเข้าใจซึ่งกันและกันดีจึงทำให้ความผาสุกเกิดขึ้น... จะต้องช่วยกัน จะต้องรวบรวมกำลังกัน เพื่อที่จะยกฐานะแต่ละคน...ขั้นแรกต้องให้ประชาชนมีกินพอสมควร”

พระราชดำรัสกับแม่ทัพภาคที่ 2
พว.ภาคตะวันออก เชียงใหม่ 17 จังหวัด
วันที่ 1 ธันวาคม 2532 ณ จ.นครราชสีมา

ศาสตร์พระราช

๑. การเสริมสร้างความมั่นคงตามแนวชายแดนต้องกระทำในลักษณะผสมผสาน มีการเคลื่อนไหวควบคู่กับการทำปฏิบัติการจิตวิทยาเพื่อสร้างความใกล้ชิด
๒. ต้องได้ข้อมูลปฏิบัติการทั้งหมดรวมทั้งปัญหาและความต้องการของประชาชน
๓. การปฏิบัติต้องร่วมกันทุกฝ่าย
๔. การดำเนินการไม่ใช่โครงการใหญ่ แต่เป็นงานเล็ก ๆ เช่น ฝายกั้นน้ำและระบบส่งน้ำด้วยท่อ
๕. กลุ่มและสมาคมแม่บ้านควรเข้าไปมีบทบาทในการช่วยเหลือ...”

พระราชดำรัสกับ พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ ผบ.ทบ. วันที่ 3 มีนาคม 2543 ณ วังไกลกังวล อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์

ศาสตร์พระราชกับการพัฒนาเพื่อเสริมความมั่นคง

จากการศึกษารวบรวมของคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาเพื่อเสริมความมั่นคงของชาติ(พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ได้กำหนดกรอบแนวทางการดำเนินงานเกี่ยวกับศาสตร์พระราชในการพัฒนาพื้นที่เพื่อเสริมความมั่นคงของชาติที่สำคัญได้แก่

- หลักภูมิสังคม การศึกษาข้อมูลอย่างเป็นระบบ ประชาพิจารณ
- การพัฒนาและแก้ไข้ปัญหาโดยใช้องค์ความรู้อย่างบูรณาการเป็นองค์รวม พัฒนาคณะและพื้นที่ไปพร้อมกันโดยใช้ความรู้เป็นยุทธศาสตร์
- การใช้ยุทธศาสตร์ **“เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา”** โดยดำเนินการตามหลักขั้นเริ่มจาก **“ระเบิดจากข้างใน”** มุ่งสร้างโอกาสในการพัฒนาเพื่อช่วยเหลือประชาชนให้ “พออยู่พอกินและพึ่งตนเองได้”
- การสานสมดุในการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ น้ำ ดิน และป่า เพื่อเป็นภูมิคุ้มกันในการมีชีวิตของคน
- การครองตนในการดำรงชีวิตอย่างพอเพียง มีคุณธรรม มุ่งประโยชน์ส่วนรวม การมีส่วนร่วมและเอื้อเฟื้อเกื้อกูลกัน และมุ่งดำเนินงานโดยเห็นความคุ้มคามากกว่าคุ้มทุน

ทั้งนี้การนำศาสตร์พระราชมาเป็นกรอบในการดำเนินงานก็เป็นไปเพื่อให้พื้นที่ได้รับการพัฒนา เพื่อเสริมความมั่นคงของชาติในภาพรวม ซึ่งหมายความว่าความมั่นคงที่มุ่งจัดและแก้ไข้ปัญหาในพื้นที่ที่มีปัญหาความมั่นคงหรือพื้นที่ที่มีเงื่อนไขของปัญหาความมั่นคงหรือพื้นที่ที่อาจก่อให้เกิดปัญหาความมั่นคงโดยใช้กระบวนการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ การป้องกัน ประเทศ รวมทั้งยุทธศาสตร์/แผนหลักที่เกี่ยวข้องเพื่ามกลั่นกรองและอื้ออำนาจประโยชน์ต่อการสร้างความมั่นคงปลอดภัยเพื่อให้ประชาชนพึ่งพาตนเองได้

การรื้อหน้า **“ศาสตร์พระราช”** มาประยุกต์ใช้ให้เกิดผลเป็นรูปธรรม เป็นสิ่งสำคัญที่ทวนเวียนงานทุกภาคส่วนจะต้องนำมาขับเคลื่อนให้เกิดขึ้น ภารกิจด้านความมั่นคงภายในก็เช่นเดียวกัน ควรต้องปฏิบัติการกิจโดยมุ่งเน้นให้ **“คน”** และ **“พื้นที่”** มีการพัฒนาได้อย่างยั่งยืน เกิดความสามัคคีปรองดองเกิดประโยชน์สุขต่อประชาชนอันจะเป็นการสืบสานงานตามพระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ๑ ผู้ทรงอยู่ในดวงใจของบวงชนชาวไทยทุกหมู่เหล่าได้อย่างแท้จริง

เครื่องมือการเปลี่ยนแปลงความขัดแย้ง : การเป็นคนกลาง

ชยพล อัครจิรากุล : เรียบเรียง

เครื่องมือเปลี่ยนแปลงความขัดแย้งที่กล่าวไว้ในบทความนี้ คือการเป็นคนกลาง ซึ่งทำให้นักปกครองทั้งหลายคงคุ้นเคยกับการที่ต้องเป็นคนกลางในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทที่เกิดขึ้นในพื้นที่อยู่แล้ว ในบทความนี้จะนำเสนอเกี่ยวกับ บทบาท แนวคิด แนวทางการปฏิบัติของการเป็นคนกลาง รวมถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเป็นคนกลาง

การเป็นคนกลาง

การใช้คนกลาง เป็นการลดความขัดแย้งโดยที่ ๒ ฝ่าย ไม่ต้องเผชิญหน้ากัน แต่จะมีคนกลางมาเป็นตัวเชื่อมหรือคนนำสารของ ๒ ฝ่าย ที่ต้องการจะเจรจากัน ซึ่งจะทำให้เป็นการลดการปะทะระหว่าง ๒ ฝ่าย คนกลางจะมีบทบาทในการเป็นตัวกลางของทั้ง ๒ ฝ่าย ทำให้สามารถตกลงผลประโยชน์ที่รองรับได้

บทบาทของคนกลางมีดังต่อไปนี้

- เปิดช่องทางการเจรจาของทั้ง ๒ ฝ่าย
- ช่วยให้ทุกฝ่ายยอมรับสิทธิของผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับการเจรจา
- เป็นผู้ชี้แนะหรือวิทยากรในกระบวนการเจรจา
- เป็นผู้ฝึกคู่เจรจาที่ขาดการเตรียมตัว หรือขาดประสบการณ์เพื่อให้เข้าใจกระบวนการต่อรอง
- ช่วยติดต่อผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ซึ่งอาจช่วยเสนอทางเลือกอันอาจเป็นที่ยอมรับ เพื่อให้มีทางเลือกมากขึ้น
- ช่วยเตือนให้มองโลกแห่งความเป็นจริง หากมีการวางเป้าหมายที่สุดโต่งเกินไป
- ยอมเป็นแพะรับบาปยอมให้ฝ่ายที่ขัดแย้งโยนความรับผิดชอบสำหรับการตัดสินใจที่อาจทำให้เป็นผู้ที่เสียความน่าเชื่อถือหรือคะแนนนิยม (เป็นสิ่งสำคัญที่คนกลางต้องยอมรับให้ได้)
- เป็นผู้นำในการขับเคลื่อนการเจรจา โดยเสนอแนะกระบวนการและในบางโอกาสก็เสนอแนะในเรื่องเนื้อหา

เมื่อทราบถึงความหมายและบทบาทของคนกลางแล้วคนกลางหรือฝ่ายที่สามก็จะดำเนินวิธีการเพื่อลดความขัดแย้งของทั้ง ๒ ฝ่าย ซึ่งอาจจะดำเนินการได้หลายวิธีในที่นี้จะกล่าวถึง ๒ วิธี ได้แก่ ๑.การเจรจา ๒.การไกล่เกลี่ย
๑. การเจรจา คือ การสนทนา พูดคุยและเสวนาระหว่าง ๒ ฝ่ายหรือมากกว่าขึ้นไปโดยมีวัตถุประสงค์ให้เกิดความเข้าใจลดข้อขัดแย้งระหว่างกัน แก้ไขความแตกต่าง รวมถึง การต่อรองเพื่อผลประโยชน์ของคู่เจรจา

กลยุทธ์การเจรจา มี ๓ แนวแบบ ดังนี้

๑) การเจรจาแบบแบ่งเค้ก ก่อให้เกิดผลที่ได้เสียแบบแพ้-ชนะซึ่งเกิดจากการมองคู่เจรจาเป็นฝ่ายตรงข้ามและถือการได้เปรียบในการเจรจาเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดถึงแม้จะแบ่งเท่ากัน แต่ความรู้สึกของอีกฝ่ายจะรู้สึกว่าเขาเสียเปรียบเพราะแค่แต่ละส่วนย่อมมีทรัพยากรที่ไม่เหมือนกัน เช่น ลูกเชอร์รี่มีลูกเดียวจะให้ใคร หรืออีกขึ้นมีลูกเชอร์รี่มากกว่า เป็นต้น

๒) การเจรจาแบบขยายขนมเค้ก เน้นการพิจารณาอุปด้าน เอาใจใส่ต่อกันและกันมากขึ้นกว่ากลยุทธ์แบ่งเค้ก คำนึงถึงความสัมพันธ์ระยะยาว แสวงหาความเข้าใจที่จะนำไปสู่การประนีประนอม

๓) การเจรจาแบบมีหลักการ มีจุดเน้น ดังนี้

- แยกคนจากปัญหา คนไม่ใช่ปัญหา ปัญหาคือปัญหา
- ให้ความสำคัญของผลประโยชน์ร่วมกัน มากกว่าจุดยืน
- ทำให้เกิดหลายทางเลือก ก่อนตัดสินใจว่าจะทำอะไร
- ผลลัพธ์ของการเจรจาต้องอยู่บนฐานความเป็นรูปธรรม

๒. การไกล่เกลี่ย คือการแทรกแซงในการเจรจาหรือความขัดแย้ง โดยฝ่ายที่สาม ซึ่งเป็นที่ยอมรับ แต่ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการตัดสินใจ โดยผู้ไกล่เกลี่ยจะมีหน้าที่ช่วยให้ฝ่ายที่เกี่ยวข้องทำข้อตกลงในประเด็นข้อขัดแย้ง ให้สามารถตกลงยอมรับโดยสมัครใจ การไกล่เกลี่ยมีหลายวิธี แต่จะขออภิปรายวิธีการไกล่เกลี่ยโดยใช้เรื่องเล่าเพราะการใช้เรื่องเล่า เป็นวิธีที่ทำให้เกิดการเข้าใจถึงแก่นแท้ของความขัดแย้งผ่านเรื่องราวของแต่ละฝ่ายที่เป็นเบื้องลึกของความขัดแย้ง ซึ่งการไกล่เกลี่ยโดยใช้เรื่องเล่ามีด้วยกัน ๙ ขั้นตอน ดังนี้

- สันนิษฐานว่าทุกคนใช้ชีวิตผ่านประสบการณ์ในอดีต
- หลีกเลี่ยงข้อสรุปที่เป็นเนื้อแท้ เพราะความคิดความรู้สึกจะแตกต่างกันในแต่ละเรื่องราว
- รับฟังความคิดเห็นของทั้ง ๒ ฝ่าย
- ดำเนินการไกล่เกลี่ยโดยมองว่า ปัญหา คือ ปัญหา คนไม่ใช่ปัญหา
- มองเรื่องราวปัญหาว่าเป็นตัวเหนือจริง
- ฟังและเรียบเรียงเรื่องราว
- ระบุช่องทางเพื่อเปิดทางเลือกของเรื่องราว
- เขียนเรื่องราวความสัมพันธ์กันใหม่
- บันทึกความคืบหน้าของการไกล่เกลี่ย

การใช้เรื่องเล่าสามารถทำให้แต่ละฝ่ายมีความเข้าใจกัน แต่ก็สามารถทำให้แต่ละฝ่ายมีความเกลียดชังกัน ซึ่งการใช้เรื่องเล่าก็เป็นวิธีหนึ่งที่ผู้ออกความไม่สงบหรือผู้อักรายนำมาเป็นเครื่องมือในการปลุกฝังความคิด ปลุกกระตุ้นให้มีความเกลียดชังและนำมาซึ่งการกระทำรุนแรงต่อฝ่ายตรงข้าม

การไกล่เกลี่ยโดยใช้เรื่องเล่า เป็นเหมือนการเปิดประตูใจของแต่ละฝ่ายที่มีเรื่องราวในอดีตหรือมีเรื่องราวที่อยู่ในหัวใจแต่ไม่สามารถเปิดเผย ไม่มีโอกาสเปิดเผย หรือไม่สามารถกลั่นกรองออกมาเป็นคำพูดได้ ซึ่งเมื่อสามารถทำให้แต่ละฝ่ายมารับฟังความคิดหรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นของแต่ละฝ่าย ก็จะทำให้รู้ถึงความจริงของแต่ละฝ่าย และจะทำให้เข้าใจกันมากขึ้น เหมือนที่เรามักพูดกันว่า เอาใจเขามาใส่ใจเรา

นอกจากนั้นแล้ว การใช้เรื่องราวจะทำให้แต่ละฝ่ายปรับความเข้าใจ ลดความบาดหมาง เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้แสดงความรู้สึกผิด สำนึกผิด หรือแสดงความขอโทษ เพื่อให้เกิดการให้อภัยซึ่งกันและกันจึงสามารถลดข้อบาดหมางที่มีมาแต่อดีต

การดำเนินการตาม ๙ ขั้นตอนของการไกล่เกลี่ยโดยใช้เรื่องเล่า จะทำให้คู่ขัดแย้งมีความเข้าใจและสามารถอยู่ร่วมกันได้เพราะได้เรียนรู้ เป็นการสร้างความเข้าใจ และเรื่องราวใหม่ โดยเป็นมุมมองใหม่เกี่ยวกับคู่ขัดแย้ง จากเดิมเคยมีอคติ ก็ได้สร้างเรื่องราวใหม่ที่ปรับเปลี่ยนภาพความคิดอคติให้จางหายไป เรื่องราวใหม่ที่เกิดขึ้นกับทั้งคู่ก็จะสามารถพัฒนาให้เป็นความสัมพันธ์ที่สันติสุขได้อย่างยั่งยืน

ข่าวประชาสัมพันธ์

วันศุกร์ที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ ร้อยตำรวจโท อาทิตย์ บุญญะโสภิต อธิบดีกรมการปกครอง ให้เกียรติเป็นประธานพิธีมอบหนังสือสำคัญ และปิดการฝึกอบรมวิทยาการเผยแพร่งานไทยชุมชนบนพื้นที่สูง ตามโครงการเผยแพร่งานไทยในจังหวัดชายแดนภาคใต้และชุมชนบนพื้นที่สูง ประจำปี ๒๕๖๑ ณ ห้องประชุมโรงแรมบีพี เชียงใหม่ ซิตี้ โฮเทล อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

(วันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๐) นายอุดมเขต ราชฤทธิ์นุ้ย ผู้อำนวยการสำนักกิจการความมั่นคงภายในประธานพิธีเปิดโครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการปฏิบัติการปฏิบัติงานให้สถานคนต่างด้าวเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมายแก่บุคคลที่อพยพเข้ามาในราชอาณาจักรไทยและอาศัยอยู่มาตามตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ จัดโดย สำนักกิจการความมั่นคงภายในกรมการปกครอง (ระหว่างวันที่ ๑๓-๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๐) ณ โรงแรมเอเชียกรุงเทพมหานคร กล่าวรายงานโดยนายเกรียงศักดิ์ มิตรประกอบโชค หัวหน้ากลุ่มงานชนกลุ่มน้อย ส่วนประสานราชการ เป็นผู้กล่าวรายงาน

ชนเผ่าอีเก้อ

นายพงษ์พัทธ์ ลินราย : เรียบเรียง

จากบทความครั้งที่ผ่านมามีผู้นำเสนอประวัติความเป็นมาของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง หรือ ปกาเกอะญอ มาแล้ว สำหรับบทความนี้จะขอนำเสนอประวัติความเป็นมาของชนเผ่าอีเก้อ ซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวนชาวเขา ๔ เผ่าที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย

ประวัติความเป็นมาของชนเผ่าอีเก้อ

ชนเผ่าอีเก้อในประเทศไทยอพยพมาจากเมียนมาและลาวเพราะถูกจีนรุกรานและบางกลุ่มอพยพเพราะถูกกดดันจากเหตุการณ์ทางการเมือง จากคำบอกเล่าของผู้สูงอายุชาวอีเก้อหลายคนได้ให้ข้อมูลว่าอีเก้ออพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยประมาณ ๖๐ - ๘๐ ปี มาแล้ว โดยเข้ามาตั้งถิ่นฐานครั้งแรกบริเวณดอยตุง อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ต่อจากนั้นได้อพยพย้ายถิ่นออกไปตั้งถิ่นฐานในท้องที่ที่เป็นภูเขาสองจังหวัดต่าง ๆ ได้แก่ จังหวัดเชียงราย เชียงใหม่ ตาก กำแพงเพชร แพร่ ลำปาง และจังหวัดเพชรบูรณ์

สำหรับชนเผ่าอีเก้อในประเทศไทยมีจำนวน ๒๗๓ หมู่บ้าน ๑๑,๓๘๗ หลังคาเรือน ประชากร ๖๕,๘๖๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๒๐ ของประชากรชาวเขาทั้งหมดในประเทศไทย โดยแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่มย่อย คือ

๑. อีเก้อใจโกว หรืออีเก้อไทย
๒. อีเก้อหม่อโป๊ะ หรือลอบีอ หรืออีเก้อจีน
๓. อีเก้อโลมีชา หรืออีเก้อเยตุง หรืออีเก้อเมียนมา

